

Eliberat sau legat

General loc. Georg von Viebahn

I. Introducere

În literatura creștină se găsesc scrieri de morală, care sunt în stare să aprindă în cititorii periclități gânduri și imagini imorale. Satan a folosit deseori scrieri, care voiau să atenționeze cu privire la păcat, ca să facă pe oameni să păcătuiască. Cine știe aceasta, nu va veni fără teamă cu penița lui să scrie ceva din domeniul întunecat al păcatelor carnale. Dacă însă vrem să rămânem legați de Cuvântul Scripturii, Domnul poate să dăruiască, ca să se poată vorbi despre aceste lucruri serioase, fără ca tu însuși să te murdărești și fără ca printr-un cuvânt să aprinzi în inima cititorului gânduri păcătoase. *Cuvântul lui Dumnezeu*, care corespunde în totul nevoilor inimii omenești, *nu ocolește acest domeniu*. El luminează cu făclia dragostei și adevărului dumnezeiesc în aceste adâncimi întunecate, ca să arate celor încătușați drumul eliberării și celor ușuratici blestemul păcatului. Slujitorii lui Dumnezeu cei mai binecuvântați și cu mare experiență sunt unanimi, că mesagerii Evangheliei trebuie să mărturisească oamenilor la timpul potrivit și în formă curată ce vrea Dumnezeu să spună despre acest domeniu al păcatului. »Dacă vom tăcea ... ne va ajunge pedeapsa« (2 Împărați 7,9). Chiar și compătimirea față de multele suflete care se luptă, care sunt în pericol să fie înfrânte și să piară în luptă, obligă să răspundem la titlul acestui articol în lumina Cuvântului dumnezeiesc, pentru ca orice inimă sinceră, să se lase prinsă, înainte de a fi prea târziu, de mâna harului, ca să fie eliberată pe deplin. Facă Domnul ca atât cititorul cât și scriitorul acestor pagini să păstrăm înaintea ochilor Cuvântul: »Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul ei! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!« (Isaia 52,11).

II. Într-o generație adulteră și păcătoasă

Domnul Însuși denumește generația de oameni cu aceste trăsături de caracter: »*generație adulteră și păcătoasă*« (Marcu 8,38). Când El sintetizează conținutul ispitelor care ies din inima omului păcătos, El începe cu »*adulter și curvie*« (Marcu 7,21). Când Cuvântul lui Dumnezeu enumeră faptele și roadele naturii păcătoase, începe cu: »*curvie, necurăție, destrăbălare*« (Galateni 5,19). Când vorbește despre păcat, care închide drumul spre cer, începutul este: »Nu vă amăgiți, nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu« (1 Corinteni 6,9-10). Scriptura prezintă deci înaintea ochilor tuturor păcatul cărnii ca fiind o putere distrugătoare cu totul deosebită.

Ceea ce mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu veritabil, o confirmă viața practică la fiecare pas. Cine privește puțin mai adânc în viața oamenilor, cine are a face cu conștiințe împovărate și cu oameni sperați, va fi convins că în acest domeniu păcătos este o jale deosebită, o sclavie îngrozitoare, cu care satan leagă inimile oamenilor spre nimicire. Pentru tineri, plăcerea cărnii este păcatul, păcatul plăcut, povara care leagă, care îi împiedică să apuce harul lui Dumnezeu. Dacă vei vorbi înaintea unei mulțimi mari de oameni despre „păcat”, fii convins că o mare parte din ascultători se va gândi la imoralitate. Pentru mulți aici este pericolul cel mai mare, cel mai deosebit, pentru acum și pentru veșnicie, colțul de stâncă de care au eșuat o mulțime de vieți cu speranțe mari. Aici este cheia tainelor conștiințelor, a celor mai profunde nevoi ale inimilor. Mărturisirile, cu care conștiințele încărcate descoperă trecutul lor, oferă dovada că acest domeniu păcătos deseori își exercită puterea lui de stricăciune asupra oamenilor, pe care nimeni nu-i observă, și totuși inimile lor suspină sub

acest blestem al păcatului; conștiințele lor strigă. De unde să vină ajutorul? Stă scris: »La Domnul este scăparea« (Psalm 3,8).

Când este vorba de foamete și inundații se vorbește de *regiune sinistrată*. Printr-o inundație cu păcat și suferință imoralitatea a transformat întreg poporul nostru într-o imensă regiune sinistrată; niciun om și nici o lege omenească nu este în stare să stăvilească talazurile care transformă familia întreagă în ruină și oamenii smulși de curentul lor puternic sunt purtați în grupuri în nimicirea trupului și sufletului.

Privește în literatura de divertisment și glume, oferită spre vânzare în gări, ascultă discuțiile tinerilor în restaurante sau la lucru, la universitate, între cei de sus și cei de jos, și vei constata că te înconjoară o atmosferă morală otrăvită. Cete mari de copii sunt legați deja cu lanțurile păcatului unei imoralități secrete. Mii de tineri privesc în oglinda lor chipul unui vinovat, care se dezonoarează singur. *În felul acesta crește o generație, care este legată cu lanțurile sclaviei lui satan nu numai prin păcatul care locuiește în trupul lor ci și prin slujirea conștientă a viciului*. Acesta, ucigașul de la început, constrânge pe sclavii săi să-și distrugă viața lor și a altor oameni, fericirea, sănătatea și viitorul. Copiii noștri cresc în această lume otrăvită – și câte pericole nu amenință aici, de care numai harul lui Dumnezeu poate păzi! Nu de mult s-a putut citi în ziar, că un tânăr și-a luat viața în ziua nunții lui. Aparținătorii lui au fost înclinați să presupună că a intervenit deodată o nebulă. Dar aceasta este greu de presupus. În întâmplarea următoare este o explicație care oferă cheia pentru astfel de cazuri:

Într-o seară un tânăr s-a lăsat ademenit de un prieten rău, să meargă cu el într-un loc vicios. Cu regret, el n-a vorbit ca Iosif: »*Cum să fac un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*« Lovit în conștiință, s-a întors acasă și curând a observat că a căpătat o boală rea. A căutat vindecarea la un medic cu experiență și se pare că a găsit-o. Au trecut anii, a devenit un funcționar cu vază și s-a logodit. Cu o zi înainte de nunta lui un prieten al lui, un medic, i-a spus: „Ce sunt eczemele pe care le ai de câțiva timp? Ai o boală rea!” Mirele, cuprins de mustărări de conștiință și îndoieli s-a dus și s-a împușcat.

»Păcatul este rușinea popoarelor« (Proverbe 14,34). Cei mai mulți oameni nu-și dau seama cât de mult și de serios vorbește acest Cuvânt al lui Dumnezeu, chiar și pentru viața pământească. În viața zilnică aceasta este acoperit, dar dacă se ridică puțin voalul, oamenii se vor îngrozi.

O fată a mers mai multe seri la rând în adunări în care se vestea evanghelia. Cuvântul lui Dumnezeu i-a străpuns sufletul ca o săgeată; n-a putut să facă altceva, decât să rămână după terminarea adunării, ca să-și mărturisească păcatele. Un om ordinar, căsătorit, tatăl unei mulțimi de copii, a făcut această fată sclava plăcerilor lui. El i-a poruncit să nu spună absolut nimic; un an întreg a ținut victima sa în lanțurile ispitelor lui. Puterea lui Dumnezeu a trezit acum conștiința fetei așa de mult, că ea a venit cu vina ei la lumină. – Nu scot unii oameni, care au acasă o soție fidelă și copii dragi, atunci când sunt în călătorie în interes de serviciu, verigheta de pe deget, ca fără teamă să meargă pe căile păcatului?

Prietene, la ce folosesc învățăturile bune, hotărârile bune, în astfel de stări păcătoase? Satan râde disprețuitor de aceasta. Ca copil ai râs de istoria omului acela, care povestea, că s-a scos din mlaștină trăgându-se singur de păr. Acesta este tabloul oamenilor care vor să se elibereze din aceste lanțuri ale păcatului prin puterea voinței proprii și a hotărârilor proprii. În realitate, ținând seama de această nenorocire generală, această legare și întemnițare în lanțurile puterii deosebite a lui satan, ne putem întreba împreună cu prorocul: »Se poate lua prada celui puternic?« (Isaia 49,24) Dar iată, Dumnezeu dă speranță, căci Cuvântul continuă: »Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa.« (Isaia 49,25) Dumnezeu să fie lăudat, că în Isus Hristos a venit un Salvator, care dă ajutor tuturor!

Dacă pășești în acest teritoriu, trebuie să fi sincer și să mărturisești: *poporul nostru, privit în general, este departe de creștinism*. Vestea bună a Evangheliei cu privire la harul liber este în multe locuri necunoscută. Tânăr și bătrân, cu școală și fără școală, aproape nu știe nimic despre cele mai elementare adevăruri de bază ale creștinismului biblic. Întreabă pe oameni, ce

știu despre iertarea prin sângele de pe Golgota a păcătosului care crede, despre puterea mântuitoare și prezența Hristosului înviat, despre ruperea cu păcatul, despre pocăință și nașterea din nou, despre siguranța mântuirii și pacea cu Dumnezeu – ei nu știu nimic de acestea. Dar nu numai aceasta, nu, noțiunea de păcat a dispărut din conștiința multora. Frica de Dumnezeu, care este începutul oricărei înțelepciuni, lipsește la milioane de oameni din poporul nostru. Nu se mai ține seama de existența și prezența lui Dumnezeu. Această delăsare de la frica de Dumnezeu, această anestezie a conștiinței a fost lucrarea pregătitoare a marelui înșelător satan, ca să conducă marea mulțime a poporului nostru în mlaștina morală și în noaptea anticreștină, în care se află poporul. Poporului nostru trebuie să i se aducă Evanghelia despre Dumnezeu necunoscut (citește Faptele Apostolilor 17,22-31), așa cum Pavel a adus-o atenienilor și așa cum mesagerii credincioși o duc astăzi popoarelor îndepărtate. Acesta este tabloul general – că el ici și colo arată mai favorabil, este de la sine înțeles.

Dar există o rază de speranță. Dumnezeu vrea să aducă încă o dată poporului nostru Evanghelia eliberatoare, aducătoare de fericire. Harul lui Dumnezeu s-a ridicat, ca printr-o adiere a Duhului, care se face simțită, să meargă prin toate straturile sociale ale poporului nostru. O, de ar trezi Domnul bărbați credincioși Bibliei, cu inimi iubitoare pline de căldură, în toate locurile și să-i trimită în locurile cu morală decăzută și mizeria păcatului, ca să ducă pentru toți păcătoșii chinuiți mesajul harului eliberării depline! Cine vrea să facă aceasta trebuie să se așeze pe temelia biblică. Nu este vorba de o nouă creștinizare a națiunii întregi – aceasta ar fi fără valoare, ar fi un efort inutil. În timpul nostru realist este vorba de realitate – aparență evlavioasă și cuvintele evlavioase au avut oamenii până la saturație. Este vorba de mântuirea sufletelor, de eliberarea din lanțurile păcatului, de înnoirea vieții și certitudinea harului, de pacea inimii și fericirea adevărată pentru fiecare om. – Se poate găsi aceasta? Da sau nu?

Creștinismul formal lipsit de putere al creștinătății cu numele s-a revelat oricui care vede, ce este: o înșelăciune mare, o eroare. »Au o formă de evlavie, dar puterea lor îi tăgăduiește« (2 Timotei 3,5). În lupta dintre lumină și întuneric, în care stăm, pentru fiecare se pune întrebarea de a lua o decizie, dacă el, căutând har, vrea sau nu să vină la singurul Eliberator și Salvator. Oricine poate găsi mântuirea deplină. »Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2,4).

III. Un tablou simbolic

Există o pictură impresionantă: o figură impozantă a lui satan duce chipul înfloritor, ușor voalat al unei fete simpatice într-un abis întunecat. Brațele puternice ale nimicitorului au înconjurat strâns victima sa; trăsăturile ei arată că îi lipsește orice putere de împotrivire, că își dă seama, că drumul ei va avea un sfârșit tragic, dar nu are nici o putere de a scăpa. El dimpotrivă, își duce victima cu o hotărâre rece, ca s-o jertfească plăcerilor lui. Acolo jos este întuneric; ceea ce era luminos și plăcut în această viață, inocența tinereții și speranța strălucirii grațioase – toate acestea trebuie această copilă să le părăsească, ea merge în adâncul întunecat, brațul puternic, care a înconjurat-o, este prea tare.

Înțelegi tu acest tablou? Este prezentarea simbolică a drumului vieții a sute de mii de fiice ale poporului nostru, care au fost trase în acest adânc întunecat. Această ceată uriașă, care din cauza blestemului păcatului nu ajung nici măcar la vârsta de treizeci de ani, este în permanentă creștere, cu toate că unele mor devreme. Ce biografie plină de lacrimi! Nu numai nevinovăție și onoare, nu numai tinerețe, speranță și conștiinciozitate sunt înmormântate – nu: puterea de viață, plăcerea de a munci, sănătatea trupului, binecuvântarea tatălui și dragostea mamei, onoarea din partea fraților – toate acestea sunt îngropate împreună în acest abis. Lasă pe unul din medici să-ți descrie acelor cazuri de boală din spitalele orașelor mari, în care

victimele feminine ale imoralității sunt expuse morții premature. Sau lasă-l pe unul de specialitate să-ți povestească despre aceia care voiesc cu voință sinceră să scape de lanțurile viciilor și care totuși nu pot, deoarece controlul de poliție îi ține bine, până mor în această stare.

Dar să nu gândești, că prin aceasta s-a epuizat înțelesul acestui tablou. Nu, privește în chipul acelei fete pe tot tineretul poporului nostru, și partea bărbătească! Puterea imoralității îi duce pe toți în același pericol, să moară trup și suflet. Se pot număra bărbații, a căror inocență și moralitate, stimă față de sexul feminin, s-au prăbușit total în ruină? Privește acești tineri culți, îmbrăcați elegant, cu maniere bune și sociale – ei sunt ruine morale cu fantezie otrăvită, ochii lor murdăresc orice femeie, pe care o privesc. Gândurile lor sunt o mlaștină, discuțiile lor, glumele lor sunt impregnate cu otravă. Dar rămâne această otravă în vasele ei? Este scutită lumea din jur de ele? Nicidecum, vulgaritatea care însufletește și la care visează acești tineri – și deseori și cei bătrâni – ce vorbesc ei râzând la mesele cu bere, este scris de penite îndemânatică în forme ingenioase, curge în publicul larg în cuvânt și imagine ca un râu otrăvit. Printre aceste ruine morale umblă ruinele trupești, bolnave până în măduva oaselor de urmările epidemiei de plăceri. Cu puterea tinereții jefuită, acești înșelători aduc pericole nespuse de mari pentru fetele curate și sănătoase, care i se încredințează lui în căsnicie. El dă naștere la copii orbi sau epileptici sau handicapați, sau soția lui suferă durerea, ca niciodată să nu nască un copil viu. Câte lacrimi sunt vărsate de femeile credincioase, care au trebuit să îngroape una după alta speranțele lor! Cât de des află femeile, abia după ani mulți de boală, după diferite tratamente, care este adevărata cauză – *bărbatul bolnav sexual și-a infectat soția, pe care a luat-o înfloritoare și sănătoasă din casa ei părintească!* Ce înșelăciune ordinară, nerușinată! S-a calculat că din sclavii beției 25% sfârșesc în cunoscutele porturi: în azile pentru săraci, în case de nebuni, în pușcărie, la sinucidere. Cât de mare este procentul celor care prin imoralitate sfârșesc în case de nebuni sau se sinucid, este greu de constatat – dar că numărul lor este de ordinul miilor este clar. Trebuie amintit, că unele autorități medicale privesc ramolismul cerebral în toate cazurile ca fiind urmarea bolilor sexuale din trecut.

Adăugați la aceste tablouri tații și mamele, care au crescut pe fiul lor înfloritor, bucuros, plin de putere, și care nu după mulți ani îl văd bolnav și ofilit. Dragostea părintească vrea să îngrijească fiul palid, să devină sănătos, dar nu va mai reuși – măduva vieții este otrăvită, copacul este bolnav până la rădăcină. După aceea vine ziua – vai, în câte cazuri! – în care apar comportări ciudate, o atitudine confuză, dementă, că trebuie consultat medicul de familie. Nu mult după aceea tatăl și mama duc copilul în casa de nebuni – acolo el este înmormântat de viu. Pentru inima tatălui și a mamei ar fi fost mult mai ușor să-și vadă odorul murind.

Ce joc trist are loc însă, când acest ultim eveniment are loc în căsnicie, când o femeie tânără vede pe soțul ei, care ar trebui să fie în anii puterii bărbătești depline, deprimat și deranjat mintal ca urmare a păcatelor din tinerețe, pe care le-a ascuns! El este dus din căminul familiar în locul unde niciodată nu se vor mai revedea. Ce răspunde mama, când fiul tânăr întreabă: „Unde este tata?” Ea nu are voie să spună, nu vrea să se gândească la aceasta, și totuși ea știe de ce tatăl a fost dus în închisoarea cea mai tristă din toate închisorile. Ea îl va vizita, ea se grăbește într-acolo și își dă seama că el a devenit nebun, că paznici brutali îl îmbracă cu cămașa de forță; în locul mâinilor pline de dragoste ale soției credincioase îl cuprind mâini lipsite de milă. – Cât de îngrozitor de adevărat vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre păcatul imoralității: »Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit, și l-a atras cu buzele ei ademenitoare. De odată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața, până ce săgeata îi străpunge ficatul. Și acum, fiilor, ascultați-mă, și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu ți se abată inima spre calea unei asemenea femei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă multe jertfe, și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre locașurile morții.« (Proverbe 7,21-27)

Cartea păcatelor carnale, care decimează măduva poporului nostru, mai are încă două capitole dureroase, care nu sunt tratate aici: 1. *păcatul murdăririi de sine*, 2. *atrocitatea destrăbălării, pe care o practică bărbat cu bărbat*.

Dacă ar trebui să tragem concluzii după mărturiile făcute în discuții personale, se poate spune că sunt cazuri de excepție, acelea în care tinerii au rămas cruțați de viciile care ruinează sufletul și trupul, de necinstirea trupului propriu. Se pare că nu există scăpare din lanțurile acestui păcat; cât de mulți rămân sclavi chiar și după căsătorire, până la bătrânețe! Cu durere mă gândesc la un om încăruntit, care de mult avea copii majori. Înfrățirea lui exterioară onorabilă oferea oamenilor o aparență de sfințenie – dar conștiința lui striga cu atât mai tare cu privire la robia lui păcătoasă. Cu toate acestea, când a fost în situația să se întoarcă cu adevărat la Domnul, s-o rupă cu păcatul – el a renunțat. A rămas cine a fost, un rob al păcatului, mergând lipsit de pace în întâmpinarea veșniciei, sub povara vinei sale, care îl acuza zilnic. Alți văd în tinerețe cum le dispare puterea – ei sângerează sub aceste vicii, doresc să se elibereze, dar nu au nici o putere pentru aceasta. Acest păcat oferă candidați nenumărați pentru casele de nebuni și sinucidere.

Din numărul acestor oameni de plâns numesc un ofițer tânăr. Puterea nervilor lui a fost distrusă, ai lui l-au dus într-un spital de boli nervoase, nu departe de casa rudelor mai îndepărtate. Aceștia erau credincioși creștini. Acest tânăr a vizitat casa acestor creștini; acolo a auzit de Isus Hristos, de Eliberatorul, de Cel care aude rugăciunile, de Cel care înnoiește viața, a auzit de putere și pace. Ce veste minunată! Acolo era speranță. Însă când a venit a doua oară în această casă, medicul neurolog a interzis legătura pacientului său cu neamurile sale – sărmanul tânăr nu mai avea voie să meargă la ei; după 14 zile s-a împușcat și a murit.

Pe lângă toate acestea pe scena publică a apărut de câteva sute de ani o altă figură amenințătoare: profanarea bărbatului cu alt bărbat (compară capitolul 4).

Ai avut prezentarea aceluia tablou cu figura lui satan care îmbrățișează o fată. Privește în această ființă, care pare să fie decăzută fără scăpare în adâncul întunecos, nu numai tabloul al unei persoane, bărbat și femeie, care sunt trase în adânc de vicii. Nu, *recunoaște în această înfrățire poporul nostru, tineretul nostru!* – Ai tu milă de ei? Înțelegi tu această ucidere în masă, această mare de suferință? Privește pe întinsul țării – pretutindeni copaci tăiați, speranțe distruse! Și cu toate acestea vezi numai o parte mică a stricăciunii. Căci înapoia speranțelor distruse, a conștiințelor încărcate, a existenței ruinate și a lacrimilor vieții acesteia este un alt abis, în care satan trage cu putere pe cei legați ai lui: *abisul chinului veșnic, adâncă stricăciune lipsită de speranță, totodată a întunericului și jarului de foc, durerea sufletelor pierdute*.

Dar laudat să fie Dumnezeu, a venit Eliberatorul, Acela la care este salvare deplină pentru fiecare din ceata mare a păcătoșilor legați – Isus, Biruitorul asupra lui satan, păcat, lume și moarte. Întrebarea, dacă și prin ce mijloace poporul nostru ca întreg poate fi ajutat pe calea legislației sau a administrației nu va fi pusă aici în discuție. Fie ca această întrebare să preocupe profund, da, să zguduie, inimile și conștiința acelor care poartă responsabilitatea pentru poporul nostru! Dumnezeu are a face cu fiecare om în parte. Isus, Salvatorul, bate iubitor la fiecare inimă și conștiință.

Dacă tu ai deschis aceste pagini cu întrebarea dacă pentru tine, legat în funiile păcatului, este eliberare și biruință asupra păcatului, atunci ascultă răspunsul lui Dumnezeu: **»Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi!«** (Ioan 8,36)

IV. Păcatul Sodomei

Este o realitate gravă, că un paragraf al codului penal, care se ocupă cu infracțiuni și delictive împotriva moralei, are un punct de vedere moral mult mai înalt decât realitatea vieții în poporul nostru la cei de sus și cei de jos. Lipsa de pudoare a păcatului a anulat o serie de

paragrafe ale legii. Organelor statului, care poartă răspunderea, pare să le lipsească puterea să impună aplicarea legii civile în domeniul moral. Unul din cei mai înalți funcționari ai administrației noastre a spus cu ani în urmă într-o discuție particulară, că în pozițiile de conducere se stă perplex și neputincios față de decăderea morală. Nu este aceasta înspăimântător?

Mult mai serios decât legea civică vorbește Cuvântul lui Dumnezeu: »De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimilor lor spre necurăție, ca să-și dezonozeze trupurile între ei înșiși, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat pentru totdeauna! Amin. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă unor patimi josnice, pentru că și femeile lor au schimbat întrebuițarea naturală în cea împotriva naturii; și în același fel și bărbații, părăsind întrebuițarea naturală a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați făcând lucruri de rușine și primind în ei înșiși răsplata cuvenită abaterii lor. Și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite.« (Romani 1,24-28) Dumnezeu a descris aici în Cuvântul Său sfânt un tablou moral îngrozitor al decăderii morale a omenirii.

Codul nostru penal civil a păstrat punctul de vedere, că homosexualitatea este ceva dezonorabil și prin dispoziții legale această plagă păcătoasă trebuie ținută departe de poporul nostru. Însă cele mai mari procese în domeniul moralei, care au loc tot mai mult în ultimii ani, dezvăluie înaintea publicului larg faptul că păcatul în realitatea vieții îndrăznește să blameze legea civică. Viciul cel mai ordinar și mai reprobabil se răspândește pe străzi, în gări – da, oriunde privești. În vitrinele librăriilor se oferă ochilor publicului cantități mari de literatură despre homosexualitate. Una din publicațiile periodice finanțată de juriști, medici, artiști, capitaliști a luptat mult timp pentru scutire de pedeapsă și interesele acestui viciu. Juriști și medici susțin pe robii viciului, scuzându-i prin presupusa înclinație înnăscută sau moștenită. – Faptul că toți acești sodomiți pe drumul surescitării plăcerilor senzuale cad tot mai mult prin propria vină în această decădere morală este intenționat tăgăduit. Dar nu numai aceasta, nu, se luptă pentru libertatea deplină a acestui viciu în viața societății. Se cere înțelegere pentru voluptatea acestor robi ai lui satan – dar nu se are nici o milă față de acești tineri, care sunt pradă totală acestor ispite. Puterea de împotrăvire morală a cercurilor conducătoare față de acest domeniu al păcatului a suferit mult. Oroarea față de acest viciu s-a redus. Se are cunoscuți și egali în rang – probabil chiar prieteni și neamuri -, care au mers sau merg pe acest drum murdar, și drept urmare nu mai este considerat așa de dezonorabil. Numărul „cazurilor” din „societate” a devenit așa de mare, că „un caz nou” pentru mulți și-a pierdut oroarea. Ceea ce cu ani în urmă provoca cea mai mare oroare, despre care nici măcar între patru ochi nu se îndrăznește să se vorbească, umple astăzi coloane multe în presa zilnică, pășește dezvelit pe străzi. Da, acest păcat constituie cea mai mare nenorocire pentru tineri.

Un tânăr din înalta societate, care a fost biruit de adevărul și harul lui Dumnezeu, a făcut cunoscut aceste adâncimi ale păcatului. L-am întrebat: Găsiți ușor oameni care se dedau acestui fapt? El a spus: Pretutindeni în Berlin, cu miile, ușor de recunoscut de toți cei interesați. În țară, în orașele mici – i-am găsit pretutindeni. Nu poți să-ți imaginezi obraznicia acestor robi ai păcatului, până când prin mărturisirea celor implicați primești imaginea acestor fapte, care și-au găsit accesul în toate cercurile. Nimeni nu poate spune astăzi: știu că aici sau acolo nu voi întâlni acest viciu. Este timpul de trezire. Viciul cel mai îngrozitor bate obraznic la toate ușile. După planul lui satan, trupurile oamenilor create de Dumnezeu sunt numai pentru a se murdări reciproc, pentru a se distruge reciproc. Acesta este duhul timpului; noi parcurgem acest timp, respirăm aerul lui, copii noștri cresc în atmosfera lui.

Este un efort pentru un creștin credincios să vorbească despre aceste lucruri. Însă obligația dragostei ne constrânge la aceasta. Fie ca toți cei care dorm să se trezească! Freacă-ți ochii, tată, mamă, uită-te ce amenință din stânga și din dreapta pe copiii tăi!

V. Pericolele tinerilor

Întreaga viață a poporului nostru este infectată așa de mult de păcatul plăcerilor carnale, că noțiunea de păcat, de vină, vorbirea conștiinței a fost amortită în cele mai multe cercuri, pare fi adusă la tăcere. Viața pe stradă, ziarele, fotografiile, toate lucrează în această direcție. Fără îndoială nu lipsesc eforturile sincere ale unora, ca să coordoneze ruina – dar aceasta nu oprește curentul. Știm că există oameni temători de Dumnezeu din diferite categorii, care sunt invitați de tineri cunoscuți lor, pentru ca acești tineri să-și poată petrece serile libere între zidurile ocrotitoare ale vieții de familie. Dar este aceasta de ajuns? Aici un răspuns din realitatea vieții.

Într-un cerc larg de bărbați de prestigiu, un medic cu experiență a ținut o prelegere despre pericolele bolilor sexuale. Printre ascultători erau tineri și bătrâni, căsătoriți și necăsătoriți, numai bărbați din familiile de frunte ale țării. Tema a fost tratată detaliat în însemnătatea ei pentru sănătate. Prelegerea a pornit de la ideea, că actul sexual este inevitabil pentru omul sănătos. Aceasta era părerea celui care ținea prelegerea – deoarece el nu era un creștin credincios, nu putea să vorbească altfel. De aceea despre atenționarea cu privire la păcatul curviei nu s-a făcut nici o aluzie. În această prelegere a fost vorba numai, prin ce mijloace poți scăpa de pericolul infectării și cum trebuie să te comporți dacă te-ai infectat, pentru a evita urmările distrugătoare. La ce s-a gândit tânărul, care venea dintr-o familie cu ținută morală sănătoasă? Nu trebuia el să ajungă la concluzia, că sus-pușii bărbați în vârstă, la care el privea cu cel mai mare respect, preamăresc părerea: curvia nu este păcat – este de la sine înțeles inevitabilă? Desigur unii din tații aceștia au gândit altfel în inima lor, dar nu a spus-o prin vorbe – și nu era prelegerea aceea medicală porta-vocea părerii competente? În felul acesta noțiunea de „păcat” este făcută fără putere în domeniul moral pentru întreg acest cerc – cel puțin în ce privește aspectul exterior. În timp ce are loc aceasta, fiecare este înconjurat la orice pas de ispitele carnale și poartă pofta păcatului în natura lui înăscută. În felul acesta conlucrează multe împrejurări, ca să sfărâme ultimele diguri din tineri, care opresc năvălirea fluviului stricăciunii în viața lor.

Ceea ce s-a spus este numai un exemplu din viața practică. Un tânăr dintr-o familie bună a spus: am venit întru-totul curat și nepătat din punct de vedere moral din școală și din casa părintească. Dar m-am văzut imediat înconjurat din toate părțile de concepții imorale, că am fost atras fără nici o rezistență în slujba păcatelor carnale. Conștiința mea s-a sufocat în această atmosferă – până când câțiva ani mai târziu am fost trezit prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, și am putut să încep o viață cu totul nouă potrivit Bibliei.

Noi nu ne imaginăm ce atmosferă de imoralitate domnește în cuvânt și faptă și viață în clasele superioare din școli, în universități, în ateliere, cazarme, fabrici. Literatura, care s-a scris în ultimii ani, oferă imagini îngrozitoare din situațiile vieții. Uneori însă se poate constata că realitatea distrugerii morale este mult mai tristă decât informațiile din literatură. Să dăm un exemplu, un om dotat, cu o poziție înaltă, a spus unuia din subordonații lui: „Știți dumneavoastră, domnule X, fata aceasta este o ființă plăcută, și legătura cu ea este frumoasă, dar sfârșitul este totdeauna același, trebuie să-i dai o lovitură cu piciorul, ca să scapi de ea!” Cu regret aceasta nu este o părere singulară, ci a multora, și așa se procedează. Acești oameni nu cred că există Dumnezeu, care pedepsește groaznic răul și îl judecă. El știe să găsească pe fiecare vinovat, și noi trăim aceasta în istoria vieții fiecăruia: »Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.« (Galateni 6,7)

Așa numita „societate”, deci cercurile educate și conducătoare ale poporului nostru, trăiește în marea prefăcătorie a moralei duble. Fetele și femeile sunt disprețuite și repudiate dacă fac pași morali greșiți; bărbații, care înșeală și violează fetele și femeile, sunt priviți ca bărbați de onoare. Cât de multe sunt femeile, care sunt constrânse prin „considerente sociale”, să primească sub acoperișul lor bărbați ca oaspeți, cunoscuți ca preacurvari și curvari! Câți

părinți duc fiicele lor în „societate”, și totuși știu, că același braț, care cuprinde la dans pe fiica lor, destul de des a îmbrățișat și va îmbrățișa o curvă.

Noi nu putem și nu vom schimba lumea. Noi nu vom putea să împiedicăm răspândirea fără rușine a păcatului. Dar cu privire la poporul nostru este grav ce stă scris: »Cum să te iert? Fiii tăi M-au părăsit și jură pe cei care nu sunt dumnezei. Eu i-am îndestulat și ei au comis adulter și s-au adunat în cete la casa curvei! Cai bine hrăniți, ei aleargă înapoi și încolo, nechează fiecare după soția aproapelui său. Să nu pedepsesc Eu pentru aceste lucruri, zice Domnul, și să nu se răzbune sufletul Meu pe o națiune ca aceasta?« (Ieremia 5,7-9).

Cât de puțini tați sunt conștienți de responsabilitatea lor sfântă înaintea lui Dumnezeu, să învețe pe fiii lor, aflați în creștere, la timp, demn și concret, despre relațiile sfinte, stabilite de Dumnezeu, a celor două genuri! În îngrijorarea tradițională, absurdă, de a ierta ceva din demnitatea tatălui și a mamei, ei lasă această obligație pe seama complicilor lui satan, de cele mai multe ori a colegilor de școală răi. Aceștia, pentru că ei înșiși sunt otrăviți, își găsesc plăcerea în a „inițializa” pe nevinovați în aceste taine gingașe, care involuntar stimulează dorințele nestăpânite rele ale băiatului trezit la meditare. În loc să se iese cu învățătura părintească, plină de dragoste, în întâmpinarea pericolelor amenințătoare, se constată după aceea, de cele mai multe ori prea târziu, cu durere, dacă nu chiar cu supărare, „epidemie în propria carne”, la proprii copii!

Aproape toți copiii sunt curioși și destul de deștepți, să observe, că ceva li se ascunde. Aceasta le stârnește curiozitatea în măsură dublă și iau explicații de la cele mai nepotrivite persoane (de exemplu, de la servitori). Nu este ușor de găsit felul potrivit de a face aceasta: trebuie să te rogi lui Dumnezeu pentru înțelepciune și pe baza vieții plantelor să se încerce să se explice copiilor mai mari, că Creatorul în înțelepciunea Lui a dat legi pentru reproducere, că sunt flori masculine și feminine, și că polenul, care este transmis de la un pom la altul, de la un spic de grâu la altul, poate să facă florile roditoare. Spune fiilor tăi, tot așa este și în viața animalelor și a oamenilor. Copilașul este un boboc mic, gingaș, care s-a maturizat în pântecul mamei și care iese la iveală de îndată ce este suficient de puternic să ducă o viață independentă, dar că un asemenea boboc mic de om ia naștere abia atunci când soții trăiesc unul cu altul într-un mod sfânt, așa cum dorește Dumnezeu. – Copiii mai mari înțeleg foarte bine, când li se spune, că orice atingere imorală a organelor create pentru acest scop este păcat și atrage după sine cele mai rele urmări, boli îngrozitoare, judecata lui Dumnezeu în timpul de acum și în veșnicie, și de aceea oamenii trebuie să fugă de ele ca de șarpele otrăvitor, care voia să-i seducă la astfel de păcate.

Un tânăr poate fi născut într-o familie aleasă sau o familie de rând, dar el nu se poate sustrage lumii care îl înconjoară. Ceea ce ochiul vede preocupă gândurile. Dacă își deschide fantezia pentru aceste imagini, acestea vor pune sângele în mișcare și va provoca pofta. El aude discuții imorale, ici și colo primește romane, care cu iscusință rafinată îl vrăjesc cu plăceri ademenitoare. Ce imagini vede tânărul în fereastră! Cât de des se observă că părinți neînțelepți cumpără ziare și reviste în gări, care în cuvânt și imagini descriu păcatul și amortesc conștiințele! Paginile otrăvitoare le dau fiilor și fiicelor lor aflate în creștere. Mii de tineri merg la spectacolele teatrelor de varietăți și cinematografe, în care totul este organizat așa fel ca să umple inima și ochii cu dorințe arzătoare după plăceri carnale. Ce a văzut unul astăzi, povestește altuia mâine. Tinerețea este curioasă. Unii merg imediat cu ei împreună – și cad în păcat. La aceasta se adaugă birtul și alcoolul, care aduc asupra oamenilor duhul desfrânării. Așa șoptește satan la urechea tânărului: roada este plăcută și dulce, ia și mănâncă, savurează viața, numai o singură dată ești tânăr! Probabil în cei mai mulți se înalță vocea conștiinței, care le mărturisește că acesta este drumul păcatului. După ce fapta a avut loc, după gustarea plăcerii, ce conștientizare adâncă a vinei! Însă cât de curând atenționarea conștiinței se diminuează și devine tot mai slabă sub efectul păcatului! După aceea, mai devreme sau mai târziu, vine timpul în care păcătosul simte că a devenit un sclav, înlănțuit de o putere

întunecată, constrâns de puteri întunecate, de care dorește să scape și totuși nu poate și nu vrea să scape. Conștiința atrofiată, amorțită, s-a trezit.

Începe lupta cu păcatul. La început își închipuie că este suficient să ia hotărârea să evite păcatul. Ce greșală! Șarpele, pe care l-a crescut, a înfășurat tot omul și îi sfărâmă în bucăți puterea oaselor sale. Tânărul zace plângând, nefericit, jefuit de toate puterile, deseori bolnav trupește din cauza otrăvii ispitelor rele. Deseori la aceasta se adaugă privirea spre o fată făcută nefericită sau spre un copil, al cărui tată el a devenit și despre care el își dorește ca niciodată să nu se fi născut, deoarece el îi împovărează viața, conștiința. Aceste lupte răscolesc nu numai inima tânărului – vai, nu, cât de mulți căsătoriți trăiesc în păcate mari! Privirea spre o femeie fidelă, care nu bănuiește nimic de căile păcătoase ale soțului ei, dă naștere la acuzații interminabile. Aproape nenumărate mărturisiri dovedesc, că probabil cele mai multe cazuri în care fetele curate au ajuns să cadă, împovărează conștiința bărbaților căsătoriți. La întrebarea, dacă majoritatea căsniciilor din poporul nostru este a căsniciilor păstrate sau a căsniciilor distruse, trebuie să se răspundă cu un mare semn de întrebare.

Între luptele conștiinței trezite cu plăcerile păcatului, păcătosul vinovat aude în jurul lui batjocura și glumele făcute pe seama aceluiași păcate, care l-au făcut nefericit. Pentru un moment el râde împreună cu ceilalți, bea câteva pahare în cercul așa-numitor prieteni, merge din nou pe căi ale păcatului și vine iarăși acasă, foarte nefericit și cu conștiința încărcată. Plânge în camera lui, simte profund că este pe un drum al stricăciunii, și totuși nu vede nici o scăpare. Această suferință a robiei păcatului nu încetează nicidecum cu înaintarea în vârstă. În privința aceasta sunt tragedii îngrozitoare, unele din ele sfârșind cu sinucidere, altele în case de nebuni, altele în închisori, altele în temnițe, toate, dacă nu intervine harul salvator, **în iad.**

Există oare salvare și eliberare? Există în lumea aceasta rea un drum, pe care să fi ocrotit? Există, atâta timp cât noi purtăm această carne și acest sânge în puterea bărbătească, biruință asupra acestui păcat, eliberare de lanțurile lui? Există curățirea inimii și înnoirea vieții? Exprimat altfel: există bărbați, care au fost legați în aceste lanțuri, a căror natură era înclinată spre acest domeniu păcătos, care au devenit cu adevărat liberi, care astăzi urăsc păcatul cu inima care odinioară iubea păcatul, ale căror gânduri nu mai sunt întinate de fantezia plăcerilor? În Numele Domnului îți răspund: **Da, această eliberare o poți găsi!** Ești chemat prin har la ea. Fie ca de mii de ori strigătul harului să răsune în lupta înverșunată a multor oameni care suspină, în stricăciunea multelor vieți care pier în mlaștina păcatului: *La Isus este iertare pentru ceea ce este în urmă, vindecare de toate rănila păcatului, eliberare de toate lanțurile, ocrotire și biruință asupra păcatului!* Oricât de împovărat ai fi de vina ta, oricât de lipsit de putere, de legat și de suferind, Isus are un drum de eliberare pentru tine; da, El are gânduri de pace și minunate căi binecuvântate pentru tine. Drumul spre această țintă minunată este: pocăință – credință – mărturisire – ruperea cu păcatul – umblare în disciplina Cuvântului și în puterea Duhului Sfânt.

VI. Înnoirea vieții prin pocăință și credință

Șuvoiul puternic al imoralității freamătă în jurul tuturor tinerilor. Marea majoritate sunt prinși și fără nici o rezistență sunt duși de șuvoi. Dar între ei este o mare parte, la care conștiința vorbește, care doresc să evite păcatul. În acest caz este influența părinților, care se roagă, la ei este teamă de păcat, la unii dintre ei este chiar adevărată frică de Dumnezeu. Sunt unii tineri religioși, care doresc cu plăcere să fie buni. Aceasta este prea mult, ca să fie duși de șuvoi, dar prea puțin ca să se opună. Se începe acea viață de păcate de ocazie, care împovărează conștiința, care dă naștere la intenții bune, cărora le urmează totdeauna păcate noi la intervale tot mai scurte. După aceea urmează timpuri mai bune, la cei mai serioși chiar și timpuri de rugăciune adevărată. Se încearcă să se ia hotărâri pentru a participa la frângerea pâinii. Se observă și se simte că Dumnezeu răspunde la rugăciunile fierbinți, că la El este

iertare. Te simți mai tare, speri. Însă frângerea pâinii nu este un mijloc de a vrăji, ca să blindeze pe păcătos împotriva ispitelor. Care este rezultatul? După puține zile se recunoaște, că nu s-a schimbat nimic. Se citește 2 Petru 2,2 și se spune: acesta sunt eu! Nici celor care au o viață de rugăciune, dar care nu sunt pătrunși de necesitatea primirii Mântuitorului viu, nu le merge mai bine. Acești întorși pe jumătate la Dumnezeu sunt probabil cei mai nefericiți dintre toți. Citește scrisoarea următoare a unui tânăr:

„Eu sunt un om necredincios, leneș, nestatornic, nemulțumit, cu buze murdare, degradat în mizeria poftelor carnale, lacom la mâncare, leneș în gândire, laș, aducător mai mult de pagubă decât de foloase. Aceasta este imaginea mea lăuntrică. În mine totul arată realmente îngrozitor. Este absolut necesar să se petreacă ceva esențial, viața mea nu poate merge mai departe așa. Domnul a lucrat mult în mine, eu rămân însă mai departe același nenorocit rob al oamenilor și sclav al corpului meu voluptos. Dacă harul a fost vreodată mare, atunci el trebuie să fie acum. Dacă mai pot veni la Domnul, dacă mai pot deveni om, care rămâne și umblă în Domnul, atunci eu am nevoie de cel mai mare har. Har! Har! Har! Har! Scriu această scrisoare deschisă fiind deznădăjduit, este un strigăt deznădăjduit după ajutor, așa nu merge mai departe – trebuie să fiu mântuit, or pier – dar ce îngrozitor, să zaci liniștit și să sângerezi încet în propriile păcate! Îmi ridic ochii spre munți, de unde îmi va veni ajutor?”

Nu sunt sute de oameni, care, dacă ar fi sinceri, ar putea să-și scrie numele sub această scrisoare, deoarece ea corespunde stării lor lăuntrice? Se potrivește acest tablou și pentru tine? Atunci permite-mi să-ți spun, și pentru tine este ajutor. Toți păcătoșii, care suspină, pot găsi acest ajutor, niciunul nu este prea rău, niciunul nu este prea vinovat. Însă înaintea fiecărui păcătos, care spune ca acest scriitor al scrisorii: trebuie să fiu mântuit!, stă întrebarea: poți și tu spune cu adevărat: *vreau* să fiu mântuit? Această voință o cere Domnul așa de precis, că El spune: »Dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești (aceasta înseamnă, te țin legat în stricăciunea păcatului), taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fi aruncat în focul etern.« (Matei 18,8) Domnul spune tuturor, care se apropie de El căutând milă: »Pe cine vine la Mine nu-l voi izgoni afară.« Deci dacă vi la Isus, poți fi absolut sigur: El nu te va izgoni afară, cu siguranță nu te va izgoni. El te primește așa cum ești, oricât de rău ai fi, oricât de încărcat de vină, oricât de nemilos și necredincios ai fi. Numai un lucru trebuie să faci: *trebuie să vi la Isus!*

Să fi convins, că nu există nici o altă cale de eliberare decât aceasta. Toate sutele de oameni, care caută sfat și ajutor la medici, vor merge în rătăcire. Niciun medic nu poate salva din această strâmtoare. Am găsit următoarea notiță:

„Îmi aduc aminte de un medic tânăr. Și-a făcut studiile cu dăruire și hărnicie. Dar cu toată aptitudinea sa, i-a lipsit totuși adevărata înaintare. Motivul era memoria sa, așa-numita pușculiță a duhului, care s-a dovedit prea slabă să păstreze materialul științific bogat, pe care el voia să și-l însușească. Într-o zi am spus acestui tânăr: „Este ciudat, că dumneavoastră ca medic cunoașteți așa de bine legile corpului omenesc și de fapt nu puteți trăi după aceste legi.” „Da”, a răspuns el, „cunosc de exemplu foarte exact simptomele vieții sexuale în interdependența lor legitimă și am avut îngrozitor parte în propriul meu trup de marile pagube rezultate din neascultarea față de aceste legi, și totuși cu toate cunoștințele mele nu am nici o putere și nici o autoritate împotriva păcatului. Memoria mea ruinată este urmarea păcatelor mele sexuale. Știu, și trebuie să păcătuiesc mai departe! Cunosc toată terapia și igiena vieții sexuale și am încercat să respect cât mai mult sfaturile ei, și totuși – eu trebuie să păcătuiesc! O, nenorocitul de mine, cine îmi va ajuta!”

Aceasta este mărturia rostită sau nerostită a multora care caută să se preocupe practic cu „viața sexuală și dezechilibrul spiritual” din punctul de vedere al medicinei. Ei au încercat toate metodele de vindecare, dar au rămas în păcat.

Oamenii religioși sfătuiesc să se învingă forțele întunericului cu rugăciune și post. Nu se poate da un sfat mai bun unui om, decât să se roage cu credință. Cheamă-l pe Dumnezeu! El

va răspunde, El va salva. Dar vrei tu, dacă El salvează și ocrotește, să te predai Lui ca posesiune a Sa? Sunt unii care nu se gândesc la aceasta. Dacă un astfel de om are parte, că Isus îi împlinește rugăciunea, și dacă totuși după aceea el nu Îi predă inima și viața, atunci el cade repede în abis; înșelat de păcat, va înceta să se roage. Și abținerea este folositoare. Fără îndoială, alcoolul, fumatul, consumul de cantități mari de mâncare, stimulează ispitele spre plăceri carnale – cine o ia în serios, că vrea să devină eliberat, acela va renunța la aceste lucruri -, însă în fond în ele nu este nici o putere și nici o eliberare. Desigur este periculos și nechibzuit să stai dimineața treaz în pat în loc să te scoli – cine ia în serios aceste lucruri, acela să evite astfel de pericole. Dar să te scoli dimineața de vreme și să faci o baie rece, aceasta nu este eliberare de blestemul păcatului. **Păcătosul trebuie eliberat de autoritățile întinericului și trebuie așezat sub domnia harului lui Isus** (Coloseni 1,13). *Fără întoarcere la Dumnezeu nu este eliberare reală și de durată din lanțurile păcatului!*

Omul care luptă prin puterea proprie împotriva puterii păcatului, în urma înfrângerilor repetate va ajunge ori la limita deznădejdi ori va deveni indiferent și lipsit de conștiință. Adevărul decisiv, despre care este vorba, este acesta: în mine nu este nici o putere, eu sunt un păcătos pierdut, vinovat, *eu trebuie să găsesc un salvator, căruia să mă încredințez pe deplin și care îmi ajută cu adevărat: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, vrea să fie Salvatorul meu.* Abia când păcătosul începe să creadă în puterea eliberatoare a lui Isus Hristos, el se apropie de porțile victoriei. Șovăitor, omul temător și legat îndrăznește să se încreadă în ajutorul și ocrotirea marelui Domn, într-un domeniu în care până acum el a avut numai înfrângeri. El începe acum să se roage și are parte de biruință și ajutor. El are parte de experiențe ale prezenței Mântuitorului salvator și împlinitor al rugăciunii. Desigur, el trece printr-o perioadă de lupte și eșecuri, până când el se pune pe deplin în brațele lui Isus, după ce el a terminat cu drumul chinuitor al intențiilor sale bune, pe care mereu le-a încălcat. El se predă acum Domnului, Căruia cu credință Îi pune la picioare vina păcatului său, voința sa, trecutul său și viitorul său. **El se naște din nou** și trăiește intens faptul: »Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată toate s-au făcut noi.« (2 Corinteni 5,17) Desigur în aceste experiențe sunt mii de călăuziri diferite. La unii au efect îngrozirile provocate de boli sau frica de infectarea care a avut loc, la alții sinuciderea unui tovarăș imoral, la al treilea întâlnirea cu un copil credincios al lui Dumnezeu. Harul Tatălui atrage pe păcătos la Fiul și pentru aceasta folosește căi și mijloace minunate. Cititorul meu, nu au existat și în viața ta astfel de călăuziri, pe care tu le recunoști clar?

Sclavii plăcerilor cărnii sunt de cele mai multe ori slăbiți în puterea lor spirituală, în capacitatea lor de a voi, precum și trupește în nervii lor. Ei trăiesc severitatea cuvintelor: »Orice păcat, pe care l-ar face un om este în afara trupului, dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup.« (1 Corinteni 6,18)

Rămân urmări, care nu pot fi ușor înlăturate – satan a dobândit drept de proprietate asupra trupului, pe care vrea să-l păstreze cu îndărătnicie. De aceea astfel de oameni au nevoie de rugăciunile de mijlocire, făcute cu credință, și de încurajare. Avem situații, tocmai în acest domeniu al păcatelor, în care rezolvarea și eliberarea unui om încurcat anii de zile în vicii, al cărui trup și suflet au fost înrobite de puterea acestor păcate, se pare că numai așa poate avea loc, când oameni sfinți ai lui Dumnezeu se roagă cu credință în fiecare zi și permanent cu rugăciuni de mijlocire pentru un astfel de om. El trebuie purtat de prietenii săi, ca acel slăbănog, înainte să poată auzi cuvântul de har: »Copile, păcatele tale îți sunt iertate!« (Matei 9,2) Tocmai în timpul când astfel de oameni aud chemarea harului pare să se dubleze cazurile de recidivă. Este nevoie de răbdare și dragoste, care crede totul, rabdă totul și speră. Cu toate acestea trăim eliberări reale, minunate, din adâncimile mizeriei păcatului. Mulțumiri fie aduse Domnului, avem o serie de martori, care au parte de această mântuire deplină, bărbați, băieți și oameni cu părul cărunț, care, eliberați de lanțuri, preamăresc harul și umblă într-o viață nouă.

Înainte ochilor mei stă un bărbat, care fără rușine a trăit mulți ani în curvie. Dumnezeu l-a păstrat sănătos, așa că el este acum în puterea deplină a vieții. Dar ce este mai mult, este că acest bărbat a găsit pe Mântuitorul și cu inima curată umblă acum așa fel, că orice atingere a gândurilor cu imagini murdare o simte și o mărturisește ca fiind păcat. Cum a găsit el eliberarea? **Un credincios, care iubea mult pe acest om, s-a rugat mulți ani fierbinte pentru el!** În inima păcătosului se ducea o luptă înverșunată și era o dorință mare după eliberare. Dumnezeu l-a condus într-o seară în cercul unor creștini care se rugau. Păcătosul s-a prăbușit sub mărturia credinței, s-a predat Domnului și trăiește o viață nouă.

Doctorul Torrey povestește următoarele două exemple: Odată a venit un om la mine și m-a întrebat: „Vin la dumneavoastră, ca să-mi spuneți dacă există un mijloc prin care pot primi putere să biruiesc obiceiurile mele rele?” Mi-a povestit istoria lui, în copilărie s-a întors la Dumnezeu, dar după ce a venit la Chicago, a ajuns într-o societate rea și a decăzut mult și acum nu putea să se elibereze de păcatele sale. I-am spus: „Cunoaște-ți evanghelia numai pe jumătate, dumneavoastră cunoașteți numai evanghelia despre Mântuitorul crucificat. Prin încrederea în Mântuitorul crucificat ați primit iertarea deja când erați copil. Dar Hristos este și un Mântuitor înviat. (1 Corinteni 15,4) El are putere să vă dea biruința asupra obiceiurilor dumneavoastră rele. Credeți aceasta?” „Da.” Am continuat: „Vă încredeți în Mântuitorul crucificat, nu-i așa?” „Da”, a răspuns el. „Vreți acum”, am întrebat eu, „să vă puneți încrederea în Hristosul înviat, ca El să vă elibereze de puterea păcatelor dumneavoastră?” „Da, vreau!” „Atunci să îngenunchem și să-I spunem Lui aceasta!” Am îngenunchat și am spus Mântuitorului. Când s-a sculat, toată înfățișarea lui era schimbată. „Sunt așa de bucuros, că am venit”, a spus el. După un timp am primit o scrisoare de la el, în care îmi comunica, că are parte mereu de biruințe prin încrederea în Mântuitorul *înviat*, care domnește în cer.

Într-o zi am vorbit în Chicago în biserică despre Romani 8,1: »Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus!« La aceasta am făcut următoarea remarcă: „Dacă în această dimineață ar veni aici cea mai decăzută femeie din Chicago și cu credință de copil ar primi pe Domnul, într-o clipă ea ar fi curățită și viața ei ar sta așa de curată înaintea lui Dumnezeu, cum numai a unui sfânt poate sta.” Fără să știu, în dimineața aceea o femeie credincioasă din biserică a fost într-unul din cartierele vicioase cele mai murdare din Chicago și a chemat o femeie, care era adânc căzută în păcat, să vină la biserică. Dar femeia a replicat: „Cum, eu să vin la biserică? Niciodată nu voi merge la biserică. Biserica nu este un loc potrivit pentru mine. Nu mă vor primi cu bine acolo.” Dar femeia, care era o sfântă, a zis femeii, care era o păcătoasă: „În biserică noastră veți fi foarte bine primită.” Femeia cufundată în păcat a replicat: „Nu, nu, nu pot veni.” Atunci femeia a zis: „Dacă dumneavoastră mergeți, voi merge și eu cu dumneavoastră.” „O, nu”, a răspuns femeia decăzută, „aceasta nu va fi bine, căci poliția mă cunoaște, dacă veți merge cu mine, polițiștii vor gândi că și dumneavoastră sunteți ca mine.” Dar această femeie avea felul de gândire al Domnului nostru. Ea a spus: „Mie îmi este totuna, ce spun oamenii, dacă veniți cu mine să ascultați evanghelia.” În sfârșit femeia a fost de acord și a propus ca femeia credincioasă să meargă înaintea ei la distanță de câțiva pași, și ea o va urma. Și așa au mers pe stradă, au intrat pe ușa bisericii, și femeia, care era o păcătoasă, s-a așezat pe locul cel mai îndepărtat de sub balcon. În momentul în care ea s-a așezat tocmai am făcut remarcă: „*Dacă în această dimineață ar veni aici cea mai decăzută femeie din Chicago și cu credință de copil ar primi pe Domnul, într-o clipă întreaga ei vină va fi iertată și ar sta curată înaintea lui Dumnezeu.*” - Cuvintele mele au ajuns până la inima acestei femei. Ea a crezut și în aceeași clipă a aflat că vina păcatului ei a fost iertată. Când s-a încheiat programul de adunare, a venit la mine și mi-a mulțumit plângând pentru binecuvântarea pe care a primit-o în această dimineață.

Cine suspină în lanțurile puternice ale acestui păcat și nu cunoaște nici un eliberator, cine privește înapoi la aproape nenumărate căderi în păcat, cu toate hotărârile bune luate, inimii aceluia să i se spună: **Isus vrea să te elibereze!** Apucă cu deplină încredere această promisiune, oricât de mare ar fi întunericul din tine și din jurul tău! Probabil că de fiecare

dată, ca o minge în mâna lui satan, te-ai ridicat cu durere cu privire la păcatul înfăptuit și ai luat hotărârea de a renunța la păcat și imediat după aceea ai căzut înapoi în mâna aceluia care se joacă brutal cu viața ta, ca s-o nimicească. Te-ai gândit la păcatul pe care l-ai făcut ieri, sau tocmai l-ai făcut – cu intenția de a urî grozăvia și josnicia păcatului, dar iată, înaintea gândurilor tale se transformă într-o plăcere ademenitoare ceea ce voiai să urăști.

Probabil că ispita este așa de aproape de tine, că nu ști cum să scapi de ea, și simți că toată lumea ta de idei este inundată de un aer murdar, că imagini rele pătrund în toată ființa ta. Probabil ești așa de vândut, așa de lăsat pradă acestor puteri demonice, că nu mai poți privi la nici o femeie, fără să nu gândești rău. Probabil trecutul tău și amintirile tale sunt umplute până la refuz de chipul acuzatorilor tăi și acuzatoarelor tale. Probabil că ai fost o slugă deosebită în slujba lui satan, ca prin cuvânt, viclenie, exemplu și ademenire să conduci în vicii mari pe cei care până în momentul acela au rămas păziți. – Dacă ai fost un seducător sau un sedus, dacă trebuie să privești înapoi la anii pierduți, la sănătatea distrusă, probabil la părinți întristați și la inimi înșelate, care te-au iubit cândva – oricine ai fi, lasă-te salvat din valurile stricăciunii pe singura Stâncă a mântuirii! Cuprinde cu mâna credinței crucea, mărturisește sincer înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor toată vina ta! Cheamă singurul Nume în care se găsește mântuire pentru toată lumea, și vei constata că harul ia pentru totdeauna blestemul din viața ta.

VII. Fără rezerve! – Cu orice preț! Privirea înapoi

Vrei să fi eliberat? Poți să spui sincer: vreau! Vreau cu orice preț! În privința aceasta nu se cere putere de la păcătos, căci el nu o are. Și el nu se poate schimba. El trebuie să facă ca fiul pierdut. Acesta a venit în zdrențele lui, în suferința lui, în mizeria lui, așa cum era. El putea să primească curățirea, înnoirea vieții abia după ce a fost la tatăl. El se afla în acel abis al suferinței, la porcii din străinătate. Acolo și-a dat seama de starea lui lipsită de speranță. Stă scris: »Când și-a venit în fire a spus: ... eu mor aici ... Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi. **Și s-a ridicat și a venit la tatăl său**« (compară cu Luca 15,17-20). Vezi tu? Ai ajuns »să-ți dai seama«, să recunoști, că ești pe calea păcatului, că vei muri sub blestemul acestui viciu, deoarece viața ta este ruinată, duhul tău este otrăvit, sufletul tău este vândut stricăciunii? Atunci ridică-te, este ultima clipă, altfel vei muri!

Pocăință înseamnă schimbarea mentalității, schimbarea părerii despre păcat, despre vină, despre Dumnezeul sfânt, despre veșnicie și judecată, despre crucea de pe Golgota și despre Isus Hristos Cel răstignit. Această schimbare a mentalității se face cunoscut prin aceea, că se fuge cu *orice preț* dinaintea păcatului, căruia i s-a slujit până acum, și cu *orice preț* se caută Dumnezeul oricărui har, de care până acum s-a fugit. Se renunță la ascultarea de stăpânul puternic, al cărui sclav ai fost până acum în slujirea păcatului, și se părăsește închisoarea tristă, în care ai fost deținut.

Desigur aceasta poate avea loc numai când este luată o hotărâre sinceră și fără rezerve. Ajungem aici la punctul decisiv, în care mulți eșuează. Vrei tu cu adevărat să devii cu orice preț proprietatea lui Isus, un martor salvat și eliberat al lui Isus? Nu poți fi eliberat dintr-un lanț al păcatului, dacă cu alte două sau trei lanțuri vrei să rămâi legat sub puterea lui satan. Cine vrea să trăiască mai departe în prietenia cu lumea, în zgârcenie sau în înfumurare ca până acum, va aștepta în zadar să devină liber de lanțurile desfrâului. Am vorbit cu un tânăr care se lupta și se plângea, care în lupte înverșunate a strigat la Isus după eliberarea din mizerie și păcat; odată cu aceasta mi-a spus că nu voia să rupă legăturile cu prietenii de până atunci. O asemenea persoană rămâne legată. Dacă îți este prea mult să renunți la alcool, dacă tovarășii

tăi de birt, romanele tale, tovărășiile tale, înfumurarea ta înaintea oglinzii de ține strâns legat de lume, atunci în zadar te vei ruga pentru eliberarea din plăcerile cărnii. Este vorba de cea mai mare decizie, de o decizie fundamentală în viață, pentru acum și pentru eternitate – aceasta nu este trăită în spatele culiselor, ca și cum nu s-ar mai întâmpla nimic. Nu, dacă dorești să fi vindecat de această lepră a păcatului, de această ciumă, de care ești bolnav, atunci Isus, Medicul, îți cere să-I dăruiești Lui toată viața ta de acum în colo și să mărturisești înaintea oamenilor ce ți-a făcut El. Vrei aceasta? Atunci spune Domnului: eliberează-mă, ia-mă ca proprietate a ta, ca să-Ți slujesc cu o viață nouă! El Își va pune mâna Lui de har peste viața ta, și tu vei fi eliberat. Fie ca cei ce sunt legați, și citesc aceste rânduri, să îngenunche chiar în clipa aceasta și cu cuvinte simple, de copil, să spună: Doamne Isuse, vreau! Și el va trăi minunea harului. Isus voia de mult să te salveze, El a așteptat numai, ca tu să-ți predai voința voinței Lui. Aceasta este pocăința.

Acum privește la Acela care a spus fariseilor și cărturarilor: »Adevărat, adevărat vă spun, că vameșii și curvele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu« (Matei 21,31). El a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut. Recunoști tu, că ești pierdut? Atunci Mântuitorul a venit pentru tine. Isus, dragostea veșnică Însăși, a venit din cer, ca să se încarce cu păcatul celor vinovați și așa a mers la cruce. »El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcat, să trăim pentru dreptate: prin ale cărui răni ați fost vindecați« (1 Petru 2,24). »Dar El era străpuns (sau: rănit) pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.« (Isaia 53,5) Crezi tu aceasta?

Primește crezând, că Domnul a obținut la cruce pentru tine nu numai iertarea vinei pentru tot ce este în trecutul tău, ci că El a biruit căpetenia întunericului așa de deplin, că El poate și vrea să-ți dea de sus biruința asupra păcatului și ocrotirea în ispite! Vorbește din inimă: „Doamne, cred! Laud dragostea Ta!” Adoră pe Isus, preamărește-L, predă-te în mâinile Lui! El este aproape de tine. Brațul Lui este întins, ca să te scoată din mocirlă. El vrea să te scoată din temnița în care ai slujit atâția ani lui satan. Nu-L lăsa pe Domnul să treacă pe lângă tine! Aceasta să fie ora vieții tale! Spune-I tot ce gândești despre suferința păcatului tău, ce dorești și ce speră de la El, și vei găsi la El mai mult decât ai bănuț și ai considerat ca posibil. Noi oamenii sărmani, fără putere, avem nevoie de o cale a mântuirii, pe care oricine poate să meargă. Aici ea este făcută cunoscut: **o privire cu credință la Isus!** O întoarcere spre Cel prezent! Aceasta o poate face chiar și cel mai nenorocit. Pentru aceasta nu este nevoie de putere. *O inimă care suspină, care în nenorocirea ei se încredințează lui Dumnezeu și crede în puterea sângelui lui Isus, aceasta este tot ce tu trebuie să aduci. Vrei?*

Cu mulți ani în urmă un tânăr ședea singur; citea într-o revistă, care se numea: *Isus, un Salvator deplin*. Acolo era vorba de Mântuitorul, de Fiul lui Dumnezeu, de Împăciuitorul, care Își întinde mâinile spre omul lipsit de pace și care suspină în păcatele sale, ca să-l elibereze de vină, de blestem și de lanțurile păcatului. Era o mărturie despre fericire și pace, care curge din rănilor de moarte ale Mielului lui Dumnezeu pentru fiecare care crede. Ce veste: vindecarea tuturor rănilor păcatului, alinarea oricărei dorințe! Tânărului i s-a părut la început, că toate acestea sunt lucruri pe care el nu le poate obține. Apoi însă deodată l-a străfulgerat recunoașterea: *Isus a murit și pentru mine, El m-a salvat și pe mine*, eu am voie să mă predau Lui. S-a văzut pus înaintea întrebării: *vrei să faci aceasta?* Vrei tu acum, așa cum ești, să te predai în mâinile lui Isus Hristos, să te încredințezi Lui, ca El să fie Domn al vieții tale și să poată dispune în toate lucrurile de tine? Înlauntrul lui a luat naștere o luptă, dar această luptă a durat numai câteva minute, tânărul a luat decizia clară: vreau să aparțin Aceluia, care din pricina păcatelor mele a mers la cruce, și vreau să-L urmez; fără rezerve, fără îngrădiri. Aceasta era pocăință și credință. El a îngenunchiat, s-a predat Domnului cu o rugăciune sinceră. – O pace liniștită și adâncă s-a revărsat în inima lui. Niciodată în viața lui nu a trăit ceva asemănător, era mărturia Duhului Sfânt, că el devenise acum un copil al lui Dumnezeu. Ce bogat l-a făcut această certitudine, putea să chiuie de bucurie. Ar fi dorit să spună tuturor

ce fericit devii, când te predai Fiului lui Dumnezeu. În aceste câteva minute i s-a deschis Împărăția lui Dumnezeu, și el a intrat prin ușa deschisă.

Au trecut câteva decenii de la ora aceea; ceea ce el a primit atunci, n-a pierdut niciodată. Duhul Sfânt a făcut locuință în inima lui; de atunci din tânăr a devenit un om, care poate fi o călăuză pentru mulți spre fericire.

Isus, Cel care te cheamă, este un *Salvator deplin*; El te va elibera atât de slăbiciunile tale cât și de problemele tale. La El găsești tot ce îți trebuie, atât ajutor cât și ocrotire și putere. *Apucă mântuirea și încrede-te în Domnul!* Unii spun: nu pot să renunț la căile mele rele și la gândurile mele proaste, și totuși Cuvântul lui Dumnezeu îți spune, că **prin puterea lui Hristos poți renunța la ele!** »Pot totul în Hristos, care mă întărește« (Filipeni 4,13). Domnul, care te cheamă, îți spune: »Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ« (Matei 28,18) Spune, are acest Isus putere să-ți dea biruința asupra oricărui păcat, asupra oricărei deprinderi rele, asupra oricărei probleme, asupra a tot de ceea ce te temi? Încredințează-te Lui, fă-o acum, apucă mântuirea! Acela, al cărui sânge este puternic să anuleze pe deplin vina ta, este puternic și binevoitor să-ți dea tot ce ai nevoie, ca să trăiești o viață nouă pentru El. *Mulți, mulți au avut parte de aceasta* – și tu să ai parte! Pleacă-ți genunchii, predă-te Domnului!

Nu întotdeauna este îndepărtată pe deplin durerea trecutului încărcat de vină. Și acolo unde a fost dăruită eliberarea, certitudinea iertării depline, a păcii cu Dumnezeu, privirea înapoi dureroasă produce o smerenie permanentă. Așa cum Pavel n-a putut niciodată să uite ce a făcut copiilor iubiți ai lui Dumnezeu (compară cu 1 Timotei 1,13-14 și Faptele Apostolilor 26,10-12), tot așa și aici. A fost un tânăr legat din tinerețe de poftă imorale. Viața lui se asemena cu traseul unei lavine, care în drumul ei sfărâma tot ce se numește viață și fericire. Mare era numărul celor seduși și înșelați, al fetelor cu fericirea zdrobită, al femeilor, pe care el le-a făcut să curvească. Dar nu a fost destul. S-a căsătorit și a continuat să ducă ani mulți o viață de păcat. Dumnezeu i-a dăruit copii frumoși, soția lui loială nu avea nici o bănuială. L-a lovit Cuvântul lui Dumnezeu. A simțit că trebuie s-o rupă cu trecutul. Duhul lui Dumnezeu l-a constrâns să mărturisească toate păcatele vieții lui. Ce descriere îngrozitoare a vieții! Deja în anii copilăriei bărbatul nefericit se tăvălea în murdărie. Fiecare amintire, fiecare loc, unde a locuit, a umblat, era o acuzare, o condamnare! Și totuși harul a dat o vindecare deplină a tuturor pagubelor, când acest om a venit în lumina lui Dumnezeu. Ce privire retrospectivă, ce durere cu privire la atâta stricăciune, pe care el a produs-o! Rămâne până la sfârșit o durere pentru inimă, chiar dacă harul a îndepărtat pentru eternitate toată vina.

Fără îndoială sângele lui Isus Hristos vindecă rănilile cele mai adânci ale sufletului tău, și foarte des vindecă și rănilile cele mai adânci ale trupului, prin aceea că înlătură pe deplin nu numai vina păcatelor, ci și urmările păcatului în viața trupului și duhului și reabilitează omul întreg. Deseori însă este potrivit planului de dragoste al lui Dumnezeu așa, că vina păcatului este pe deplin anulată și puterea păcatului este zdrobită, dar anumite urmări ale păcatului au rămas – rana se vindecă, cicatricea rămâne, și rămâne atâta timp cât rămâne trupul.

Un tată credincios s-a luptat mult pentru fiul său care trăia în păcat. De fiecare dată când el mergea să păcătuiască, tatăl întristat bătea un cui în tocul ușii. În sfârșit se împlinesc rugăciunile tatălui, prin aceea că fiul se întoarce la Dumnezeu. Cu inima tresăltând de bucurie tatăl duce fiul la tocul ușii și scoate cui după cui din lemn. „Așa, fiul meu, iată, nu mai este nici un cui! Așa sunt toate păcatele tale anulate în sângele Mielului. Ridică-te, să laudăm și să mulțumim!” Bucuros și totuși cu tristețe fiul privește țintă la tocul ușii. „Ce este?” – „Dar, tată, uită-te la tocul ușii – cuiele au dispărut, da, dar găurile – au rămas!”

Înțelegi tu această ultimă atenționare, prietenul meu? Ea vrea să-ți spună: **fugi de păcat, înainte ca el să te ruineze!** Te rog, nu veni la Domnul vieții tale abia atunci când ești invalid! Dăruiește-I tinerețea ta salvată, dedică-I Lui puterea ta bărbătească salvată! Tu trebuie să fi salvat, ca de acum încolo să slujești Mântuitorului tău. El te așteaptă, ca să lucrezi pentru El, oriunde te-ai afla.

VIII. Mărturisire

»Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.« (Psalmul 90,8) Domnul a văzut toate păcatele tale din timpul zilei și din timpul nopții; El a auzit, ce ai spus sau ai șoptit, El a citit, ce ai scris. *El a fost martor la toate – și totuși tu trebuie să-I mărturisești sincer păcatele tale.* Tu vei înțelege grozăvia păcatului tău, vei începe să înțelegi cine ești abia atunci când vei mărturisi vina ta în lumina lui Dumnezeu. Spune lui Dumnezeu cât de brutal ai făcut deseori să amuțească vocea conștiinței tale. Vorbește pe genunchi cu El despre fiecare om față de care și cu care ai păcătuit. Spune-I despre florile vieții, pe care le-ai frânt și le-ai călcat în picioare. Mai târziu ți se va aduce aminte să te rogi pentru ele și să întrebi dacă ai mijloace și metode de a le chema la Isus. Spune-I totul despre credințioșia pe care ai distrus-o. Mărturisește păcatele tale nu numai la modul general – aceasta nu are nici valoare, nici putere. Pune nenorocirea, batjocura, mizeria trecutului tău la picioarele Aceluia care a venit să-ți salveze viața ta pierdută. Duhul lui Dumnezeu îți va aduce aminte de lucruri petrecute cu mult timp în urmă și îți va descoperi adâncimi ale păcatului, de care nu ai fost conștient. David spune: »Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; vloga mea se schimbă în uscăciune de vară. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile”. Și Tu ai iertat vina păcatului meu.« (Psalmul 32,3-5) Vai, ce a făcut păcatul din viața ta! Cu toate acestea Dumnezeu vrea să arunce toată vina ta în marea harului; El vrea să vindece toate rănilor și să te reabiliteze, *numai dacă tu ești sincer față de Dumnezeu, față de tine însuși și față de oameni.* Nu sunt oameni față de care trebuie să mărturisești prin vorbire și în scris, că au fost căi ale păcatului, pe care ai mers împreună cu ei, dar acum ai renunțat la ele, deoarece este păcat, păcat din care Isus te-a salvat?

Prin credința în sângele lui Isus se poate apuca harul și iertarea vinei, și cu toate acestea inima nu primește o pace statornică. O întunecată conștiință a vinei vrea mereu să se așeze ca o povară pe inimă. Se observă că ceva nu a fost pus în ordine așa cum vrea Dumnezeu. *Ce este aceasta?* În cele mai multe cazuri este aceasta: nu s-a venit pe deplin în lumina adevărului și înaintea oamenilor cu tot ce este rău. Aceasta se referă în primul rând la păcatele cărnii. Cândva trebuie să se vină cu aceste lucruri înaintea unui credincios fidel și cu experiență, cu o mărturisire sinceră a trecutului în lumina adevărului. Adevărul lui Dumnezeu constrânge pe păcătos, ca el să nu aibă voie să apară și să nu vrea să fie mai bun înaintea oamenilor decât este înaintea lui Dumnezeu. La mulți această conștiință ia naștere imediat cu o putere irezistibilă, de îndată ce ei au venit în lumina lui Dumnezeu. La alții are loc o luptă lăuntrică, până când în cele din urmă ei nu pot face altceva decât să se descarce de povara mare.

Însă aceasta nu poate avea loc înaintea urechilor nesfințite. *Nu toți credincioșii au experiența și confirmarea necesară pentru a prelua astfel de mărturisiri.* De mai multe ori a avut loc experiența dureroasă, că astfel de taine au fost făcute cunoscut fără rușine, chiar și în cazuri în care relațiile cele mai intime, fericirea și onoarea unor familii au avut de suferit. Aceasta este dăunător.

Dacă suspini sub piatra grea a acuzațiilor conștiinței tale, a conștiinței vinovăției tale, atunci smerește-te mărturisind ce îți apasă conștiința, chiar și înaintea unui om fidel! Domnul va face, ca să găsești un creștin adevărat, în care te poți încrede, căruia te poți destăinui și care îți va arăta calea spre Isus. Roagă-L pentru aceasta! Ridică piatra! Arată ce era ascuns din trecutul tău în groapa de mușegai! Lasă să pătrundă lumina harului în mormântul încuiat de mult timp! Vei vedea că de îndată ce Isus, Soarele vieții, luminează în inimă, va ieși la iveală viața. Tu, om mort spiritual, lipsit de pace, încărcat de vină, *ascultă vocea Fiului lui Dumnezeu și vei trăi!* (Ioan 5,25)

Există un fel de a vorbi și de a scrie despre păcatele carnale, la care lipsește pudicitatea, pe care Duhul Sfânt o dă neapărat acolo unde există o umblare reală cu Dumnezeu. Uneori se aud persoane, care mărturisesc să sunt credincioase, care vorbesc fără rușine și fără durere de starea lor rea din trecut și de trecutul lor trist, uneori chiar înaintea unor cercuri mari de persoane. Aceasta este o stare rea. Mărturisiri despre greșelile morale nu trebuie să aibă loc înaintea multor urechi. Satan le folosește chiar să aprindă pofte păcătoase și să atrofieze conștiințele. Un tânăr, care a mărturisit istoria întoarcerii lui la Dumnezeu, a vorbit înaintea adunării despre păcatele trecutului lui fără tact și fără durere adevărată. Nu a durat mult și a căzut din nou în adâncimea păcatului. Mărturisirea păcatelor trebuie să aibă loc înaintea urechilor și inimilor sfințite, în ore sfinte și liniștite și trebuie să rămână îngropate acolo unde au fost depuse.

S-a întrebat, în ce măsură cei căsătoriți sunt obligați înaintea lui Dumnezeu să mărturisească soțiilor lor trecutul lor păcătos. Relația de viață cea mai sfântă și cea mai sensibilă nu poate fi trăită potrivit gândurilor lui Dumnezeu, când unul vrea să creeze celuilalt o impresie falsă, ceea ce el nu este, când ascunde poveri ale conștiinței, care îl apasă. Într-o căsnicie creștină trăită înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să existe secrete între soț și soție, cu excepția chestiunilor legate de slujire și a acelor secrete care ne-au fost încredințate. Creștinii adevărați trebuie să păstreze fidelitatea așa de nelezată și de sfântă, că orice lezare a versetului 28 din evanghelia după Matei 5 trebuie făcută cunoscut ca păcat. Cu cât mai mult este necesară mărturisirea acolo unde infidelitatea a depășit aceste limite.

Întrebarea despre care este vorba poate fi formulată în două feluri, fie ea este: va primi un om, care până acum a fost legat de păcate murdare, o adevărată eliberare, dacă el nu mărturisește sincer păcatele trecutului lui și înaintea oamenilor?

Sau întrebarea poate fi pusă și astfel: Poate un om, care prin harul lui Dumnezeu a fost eliberat din robia acestor păcate, să trăiască această eliberare, fără ca Duhul lui Dumnezeu să-l facă să-și mărturisească trecutul lui păcătos? Ambele întrebări se răspund cu NU, pe baza Scripturii și pe baza experienței. »Doamne, sceptrul Împărăției Tale este un sceptru de dreptate.« (Psalmul 45,6) Cine intră în această împărăție a luminii nu se va arăta mai bine decât este. Unde este voința sfântă să se rupă pentru totdeauna cu păcatul, acolo se ajunge în lumina lui Dumnezeu. Tocmai acest domeniu al păcatului este într-o măsură deosebită un domeniu al întunericului, pentru care este pe deplin valabil Cuvântul: »Oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate« (Ioan 3,20-21). Cuvântul exprimă cu toată autoritatea: »Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați!« (Iacov 5,15).

IX. În ce constă ruperea legăturii cu lumea și cu păcatul?

»Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este **întregă** a Lui« (2 Cronici 16,9). Dumnezeu cere o predare totală Lui, un refuz categoric față de căpeteniile lumii. Ruperea cu trecutul trebuie să aibă loc, pentru ca să fie înlăturat tot ce poate să împiedice desfășurarea puterii harului lui Dumnezeu. În privința aceasta nu este vorba de lucruri oarecare, ci de domenii clar recunoscute.

1. În primul rând este vorba de faptul că la un creștin adevărat, viața, comportarea, nu mai este supusă cerințelor lumii, părerii oamenilor, ci este supusă *voinței și Cuvântului lui Dumnezeu*. Acolo unde este recunoscută principial **autoritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu** în toate domeniile vieții, viața lăuntrică și viața exterioară se supune tot mai mult Cuvântului lui Dumnezeu. »Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.« (Ioan 8,31-32) Cine vrea să șchiopăteze într-o parte și-n alta cu inima împărțită, nu poate vedea minunile

harului lui Dumnezeu. Domnul spune celor care, căutând salvare, vor să se pună în mâinile Lui: »Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește.« (Ioan 14,21)

2. Este necesar un refuz categoric persoanelor cu care până acum s-a avut relații de păcătuire. Trebuie să aibă loc o renunțare completă, definitivă cu o mărturisire clară că ești de partea lui Isus, însoțită de mărturia a ceea ce s-a trăit. Trebuie spus că prin har inima și viața se află pe un fundament cu totul nou. »De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”, zice Domnul, „nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, zice Domnul Cel Atotputernic.« (2 Corinteni 6,17-18)

3. Dar și oamenii aceia, cu care suntem legați prin legături de rudenie sau de serviciu, trebuie să știe, că un creștin salvat, mântuit, nu mai este același, care a fost înainte. »Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire.« (Romani 10,10) Am avut parte de cazuri binecuvântate, în care ofițeri mântuiți au spus clar și liber camarazilor adunați la popotă, că prin harul lui Isus au devenit oameni noi, eliberați. Însă acestea sunt cazuri de excepție, de regulă se recomandă, ca în discuții nestingerite să spui între patru ochi prietenilor de odinioară, că totul a devenit nou. În mod deosebit aceasta este necesar față de aceia sau în societatea acelora unde s-a mers pe calea păcatului.

4. Domeniul, pe care are loc ruperea definitivă cu păcatul, este *lumea gândurilor*. »Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții.« (Proverbe 4,23) Isus Și-a făcut locuință în inima ta prin Duhul Sfânt – fă ca acest templu al lui Dumnezeu să fie păzit!

Cine lasă ca gândurile lui să zboare necontrolat, cine nu simte atingerea cu gânduri murdare ca fiind o ispită umilitoare, curând va fi încurcat în întinările duhului. Cuvântul însă atenționează: »Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în frică de Dumnezeu.« (2 Corinteni 7,1) Apostolul Ioan scrie: »Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El Însuși este curat.« (1 Ioan 3,3) Ruperea cu păcatul, dacă ea este adevărată, prin vigilență și rugăciune închide șarpelui intrarea în inimă. Acolo unde aceasta nu este luată în seamă, omului care voia să fugă de poftele tinereții i se va întâmpla ca soției lui Lot. După ce ea a mers o anumită distanță, s-a întors și a privit spre Sodoma, din care fugise, și atunci s-a terminat cu fuga ei. Gândurile inimii ei, care iubeau Sodoma, i-au paralizat picioarele. Alți au ajuns să cadă printr-o simplă privire! Noi toți aparținem prin natura noastră unei generații preacurvară. Nu deschide lui satan poarta! În natura ta dormitează puteri ale păcatului, și satan are mii de mijloace și robi, ca să descătușeze puterea păcatului, așa cum se aruncă o rază de foc într-un butoi cu praf de pușcă.

5. Un copil al lui Dumnezeu, care a avut parte de har, renunță la astfel de obiceiuri, care duc la stimularea puterii păcatului, a poftelor necurate, și anume, *nu bucată cu bucată, nu treptat, ci fără întârziere*. Nu este nici o lege, care să spună că fumatul sau consumul de alcool ar fi păcat. Dar există experiența, că aceste lucruri slăbesc rezistența împotriva ispitelor carnale. Cine vrea să fie păzit, renunță la ele. Viața de birt, bețiile, trândăvia, plimbările în locurile unde întâlnești ispite, trezirea dimineața târziu, rămânerea treaz în pat – toate aceste lucruri dispar acolo unde se dezvoltă viața nouă în puterea Duhului Sfânt. Cine a avut parte de o mântuire așa de mare din adâncimea păcatului, evită astfel de colțuri de stâncă. Este destul că în trecut am făcut voia neamurilor, umblând în desfrânări, în pofte, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești. De aceea oamenii sunt foarte uimiți că nu alergați împreună cu ei la aceeași revărsare de destrăbălare și vă batjocoresc. (1 Petru 4,3-4)

6. *Opere plastice și cărți*, care ar putea să aprindă pofte murdare, își au locul în foc. Nimic de felul acesta nu trebuie să se găsească la un credincios. Cine a avut parte de mântuire, își revizuite tablourile, fotografiile și cărțile. El nu ia concepția artei păgâne ca

etalon al lucrurilor permise, al lucrurilor care educă și sunt frumoase, ci ia Cuvântul lui Dumnezeu și conștiința sa luminată de Duhul Sfânt. Cum să se oprească un copil al lui Dumnezeu în fața tablourilor cu femei goale și plăceri senzuale din muzee, expoziții de artă, sau înaintea vitrinelor. Cine vrea să trăiască minunea, că Dumnezeu îi păstrează inima curată, acela nu se joacă cu păcatul. »Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu« (Matei 5,8).

7. Cine vrea să savureze această fericire, acela se ferește să se așeze pe același fundament cu lumea în teatre, circuri, sau oriunde altundeva, unde foarte des în cuvânt și în prezentare se joacă cu păcatul. Acolo unde lumea își caută plăcerile, distracția în dans și deșertăciune, nu este locul unui copil al lui Dumnezeu mântuit prin har și prin sângele lui Isus. »Nu vă asemănați cu lumea« (Romani 12,2) »Căci tot ce este în lume, pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci din lume.« (1 Ioan 2,16)

8. *Această rupere trebuie să aibă loc clar în domeniul discuțiilor și al glumelor necurate.* »Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori.« (Psalmul 1,1) *Un mărturisitor al lui Isus nu poate fi martor ca „un câine mut” când se fac glume cu două înțeleșuri.* (Isaia 56,10) Căci atunci va deveni un tăgăduitor al harului de care a avut parte și se murdărește cu ce aude. Cei care vor să nu piară odată cu lumea, care vor să păstreze creștinismul lor în buzunar, în loc să-l pună în sfeșnic, își vor pierde curând sensibilitatea.

X. Eliberat sau legat? Copii ai lui Dumnezeu care șchiopătează

Cine a avut parte de harul eliberator, în inima lui a intrat pacea lui Dumnezeu. El a primit siguranța, că toată vina lui i-a fost iertată. El stă acum sub puterea *sângerii lui Isus Hristos* vărsat pentru el. El poate spune: prin har sunt la Dumnezeu! »Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.« (Romani 5,1-2) Cu toate că aceasta este partea tuturor copiilor lui Dumnezeu, totuși la întoarcerea la Dumnezeu a unui om, care înainte a fost legat în păcatele carnale, sunt diverse posibilități:

1. Viața dumnezeiască poate într-o clipă să dea naștere la eliberare, așa că sclavul eliberat preamărește pe Salvatorul său, și viața lui arată puterea harului, triumful lui Isus asupra păcatului. *Ispita și-a pierdut total puterea și atracția.* În momentul în care un astfel de creștin a preamărit pe Domnul, el a fost conștient: funia a fost ruptă, eu sunt liber! El poate să laude: »Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărilor; lațul s-a rupt, și noi am scăpat« (Psalmul 124,7)

Acesta este un har deosebit și minunat, care nu constituie regula. Cine are parte de acest har, gândesc că trupul lui a pierdut *aptitudinea de a păcătui*. Puterile biruinței dumnezeiești îl vor ocroti numai atâta timp cât el slujește Domnului cu smerenie și vigilență. El a primit un *dar al inocenței*, o roadă a Duhului Sfânt, pentru care el niciodată nu poate mulțumi îndeajuns. Dar acest dar se poate pierde; este necesar să se știe bine aceasta. Harul vrea să-l păzească pe credincios, și îl va păzi, atâta timp cât el rămâne în Domnul. »Cine rămâne în El nu păcătuiește« (1 Ioan 3,6). Dar dacă el se abate de la smerenie și dependență, el va putea păcătui.

2. *Cine a avut parte pe deplin de acest har eliberator* în așa fel că ispitele cărnii și-au pierdut toată puterea de amenințare, să nu creadă că Dumnezeu trebuie să lucreze întotdeauna la fel și la toți ceilalți credincioși. În Împărăția lui Dumnezeu nu se intră conform șabloanelor.

Fiecare copil al lui Dumnezeu este educat și călăuzit în mod deosebit. »Fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul.« (1 Corinteni 7,7)

În viața spirituală nu este altfel decât într-un război pământesc. Acolo unde o fortăreață are locul ei slab și unde dușmanul are un loc favorabil de atac, este nevoie de cea mai mare apărare și vigilență. Această parte slabă a fortăreței este numită frontul de atac. În cele mai multe cazuri, la unul care a fost legat de păcatele carnale, acest domeniu este frontul de atac al dușmanului. Credinciosul are nevoie zilnic, în fiecare oră, de ocrotirea din partea harului. El este conștient de aceasta. Aceasta este umilitor pentru un copil al lui Dumnezeu – dar lucrarea și dominarea Duhului Sfânt ține natura rea permanent în mormânt. De îndată ce un gând murdar îl atinge, el aleargă la Domnul, se ascunde în rănile lui Isus. Ispita îl atinge, dar pofta nu primește aprobarea voinței (Iacov 1,14-15). El devine biruitor, Dumnezeu i-a pus dușmanul la picioarele lui, pe cel care odinioară l-a legat. El poate merge pe drumul său în pace și cu bucurie, *el se laudă cu slăbiciunile lui, pentru ca puterea lui Hristos să locuiască în el.* (2 Corinteni 12,9)

Reprezintă prima stare – în care ispita și-a pierdut total puterea – sau ultima stare – în care ești conștient de pericol, dar prin har ești păzit zi de zi – o treaptă mai superioară a creștinismului? Nu sunt ambele har, nu sunt ambele biruință și pace? Ambele sunt cu adevărat eliberate divin, deplin curățite. Cuvântul lui Dumnezeu numește fericit chiar și pe credinciosul care rabdă ispita și rămâne ocrotit în ea (compară cu Iacov 1,12). Domnul binecuvântează o astfel de viață cu bucurie crescândă și roadă tot mai multă. Mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu pot privi cu bucurie la anii din urmă, în care Domnul, cu toată slăbiciunea lor, i-a păzit pe deplin de orice cădere, chiar și în gândire. Ei au avut mai mult parte de puterea harului și pot spune: Domnul a triumfat în viața mea! Ei au devenit biruitori.

3. Sunt însă și alți copii ai lui Dumnezeu, care fără îndoială sunt întorși la Dumnezeu și sunt mântuiți. Ei doresc să fie mărturisitori credincioși ai lui Isus, și totuși ei cad mereu – uneori ani la rând, fie în gândire, fie în privire, probabil chiar și cu fapta. Aceasta le pricinuieste dureri mari – dușmanul încearcă uneori să-i facă să se îndoiască de mântuirea lor. *Acești copii ai lui Dumnezeu sunt bolnavi spiritual.* Puteri satanice sunt încă active, ele pot fi biruite numai prin puterea rugăciunilor stăruitoare, serioase, făcute cu credință. *Când aceștia după fiecare cădere în păcat mărturisesc totdeauna sincer și smeriți păcatul lor unui frate sau unei surori prin cuvânt sau în scris,* prin aceasta ei dovedesc sinceritatea lor și hotărârea inimii lor de a *umbla în lumină.* Experiența ne învață, că ei vor deveni pe deplin liberi. Uneori se pare că ar trebui să i se smulgă lui satan pas cu pas orice putere pe care o are asupra trupului și gândirii unui astfel de copil al lui Dumnezeu. Însă adevărul este acesta; orice poticnire nouă își are *cauza în necredincioșie, în gânduri sau priviri necontrolate, sau nevegherea în mâncare și băutură, sau în discuții, sau în neglijarea rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu din cauza răcirii inimii.* Credinciosul care s-a poticnit va deveni conștient, că a deschis dușmanului poarta, așa că ispititorul a putut să intre la el. Este important în fiecare din aceste cazuri, să se recunoască, că *Domnul în credincioșia Lui voia să păzească pe credincios.* Dar *el însuși* a făcut loc ispititorului – și s-a poticnit. Cât de des cauza inițială a constatat în *neglijarea mărturiei sau mărturisirii* – iar după aceea dușmanul a condus cazul pe teritoriul cărnii. Ce umilire, ce durere! Ce dragoste gingașă și îngăduitoare și ce răbdare din partea Domnului se simte în astfel de cazuri, dar și ce seriozitate sfântă, ce disciplinare dureroasă! Totdeauna pentru acești copii ai lui Dumnezeu este o pierdere pentru veșnicie a roadei vieții lor, a puterii lor de mărturie, a fericirii inimii lor. Sunt timpuri fără roadă, în care inima nu se poate bucura în Domnul, deoarece ea este preocupată cu sine însuși și cu necredincioșia ei. – Pentru acești copii ai lui Dumnezeu expuși primejdiei să amintim 1 Corinteni 7,9 – acolo este degetul arătător al lui Dumnezeu, pe care un credincios nu trebuie să-l desconsidere. Este o *rugăciune de implorare potrivită cu voia lui Dumnezeu, când un copil al lui Dumnezeu, conștient fiind de slăbiciunea lui, se roagă:* Doamne, dacă este potrivit cu gândurile Tale

sfinte, dăruiește-mi o soție credincioasă, fidelă; călăuzește-mi cărarea în așa fel, ca s-o găsec și s-o recunosc clar, ca pe aceea pe care Tu ai hotărât-o pentru mine.

4. Dar ce să se spună despre aceia care se laudă că sunt copii salvați ai lui Dumnezeu și care totuși stăruiesc în lucruri murdare, ale căror gânduri găsec plăcere în imagini păcătoase, al căror ochi este și rămâne preacurvar? Unii dintre aceștia sunt evident pe drumul spre iad. Îmi amintesc de un om cu calificare superioară, care afirma că este credincios și salvat, dar care trăia nu numai cu lumea, ci în păcate vizibile. A crescut în prezența Cuvântului lui Dumnezeu și spunea: „Da, este adevărat, dumnevoastră veți primi cândva o plată mai mare, deoarece ați umblat cu credincioșie, dar și eu sunt mântuit.” A trebuit să-i spun: „Întoarceți-vă la pocăință! Sunteți pe drumul care duce spre iad!” »Dar iată, voi vă hrăniți cu cuvinte mincinoase, care nu folosesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, comiteți adulter, jurați strâmb, ardeți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți! ... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în casa aceasta care este chemată cu Numele Meu și ziceți: „Suntem salvați!” ... ca să faceți iarăși toate aceste urâciuni! Este casa aceasta, care este chemată cu Numele Meu, o peșteră de tâlhari în ochii voștri? Eu Însumi am văzut lucrul acesta, zice Domnul!» (Ieremia 7,8-11)

Că cei credincioși pot să facă lucruri triste, aceasta ne-o spune Scriptura (1 Corinteni 5,1-5 și 11; 1 Corinteni 6,15-20; 2 Corinteni 12,21; Coloseni 3,5). De aceea nu trebuie să ne mirăm, dacă noi vedem și astăzi astfel de stări dureroase. În primul rând, tuturor celor care mărturisesc că sunt credincioși și care totuși umblă în plăceri necurate, trebuie să li se prezinte toată seriozitatea Cuvântului dumnezeiesc: »Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați; nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 6,9-10) Acestea sunt *cuvinte* deosebit de serioase, *înfrigorătoare*, pentru credinciosul care s-a poticnit și a căzut – sunt cuvinte nimicitoare pentru aceia care în chip fățarnic se laudă cu mântuirea lor, în realitate sunt robi ai păcatului carnal.

Vai de aceia care păcătuiesc jucându-se cu harul, și vai de acei învățători și conducători religioși, care îndrumă pe credincioși să trateze cu ușurătate păcatul! Ei își asumă o mare responsabilitate. Sunt între credincioși unele stări triste, dar aproape că nu este nimic mai dureros ca cel care mărturisește credința și umblă în lucruri necurate și scuză această stare cu cuvântul „slăbiciune”, în loc să se smerească cu rușine mare și lacrimi! Ce spune Domnul? »Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!« Unde este vorba de adevărați copii ai lui Dumnezeu, care au căzut adânc, acolo Domnul intervine cu încercări și disciplinări serioase în viața acestora. El aduce apoi prin încercări grele roada dătătoare de pace a neprihănirii și vindecare, la care acești credincioși neloiali nu s-au lăsat chemați prin atracția blândă a harului. Ce vrea Dumnezeu pentru poporul Său, stă scris în Cuvânt: »Dumnezeul păcii să vă sfințească El Înșuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.« (1 Tesaloniceni 5,23)

Ce Dumnezeu spune, aceea și gândește, și ce pune El ca țintă înaintea ochilor noștri, El vrea și să ne dea, dacă căutăm să punem mâna pe ea, da, El dă celor sinceri.

XI. Încheiere

Poporul nostru este în pericol să piară din cauza tăgăduirii lui Dumnezeu și a imoralității. Numărul crimelor, a celor pedepsiți juridic, și mai ales crimele din rândul tineretului se mărește tot mai mult. Cifrele crescânde ale criminalității oferă dovada îngrozitoare, că ateismul și desfrâul din poporul nostru își dau roadele. Nu mai este nici un ajutor? Trebuie să crească decăderea? »Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, jelesc, m-a cuprins groaza! Nu este nici un balsam în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Pentru ce nu se face

vindecarea fiicei poporului meu?” O, de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi şi noapte pe cei ucişi ai fiicei poporului meu.« (Ieremia 8,21-9,1) Paguba păcatului a fiecăruia în parte nu o poate vindeca nici o educaţie a poporului, nici o lege, nici o învăţătură. Pentru lepra aceasta nu există nici un medic şi nici un medicament în capetele tuturor profesorilor şi înțelepților lumii acesteia. Şi totuşi la Isus Hristos există salvare, vindecare pentru fiecare.

Când Agar a văzut pe fiul ei prăpădindu-se în pustie, a zis: »Să nu văd moartea copilului!« Ea şi-a ridicat glasul şi a plâns. Atunci Dumnezeu a deschis ochii lui Agar, şi ea a văzut un izvor, pe care Dumnezeu i l-a arătat. Din acest izvor a curs viaţa şi salvarea pentru fiul aflat pe moarte.

Să nu înalţe credincioşii o rugăciune de dragoste, o rugăciune de mijlocire a îndurării pentru poporul nostru aflat în această mare nevoie? Să nu strige inima noastră spre Dumnezeu: „Nu pot privi moartea poporului nostru!”? Nu ne-a deschis Dumnezeu ochii, ca să vedem izvorul de viaţă în pustie, Hristos, Stânca lovită, din ale cărui răni de moarte curge apa vieţii veşnice pentru o lume păcătoasă aflată pe moarte şi în pieire? Nu suntem noi martori ai Evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu, ca să mântuiască pe oricine crede? Nu ni s-au deschis larg porţile ca să vestim poporului nostru evanghelia harului mântuitor în Hristos cel înviat şi glorificat?

Însă în rândul poporului lui Dumnezeu răsună tot mai tare o întrebare: *Este în rândul acelor care mărturisesc că sunt proprietate a lui Isus, în domeniul moral, totul curat în ochii sfinţi ai Domnului, sunt ei curaţi în gânduri, în vorbire şi în fapte?* Cu faţa roşie de ruşine şi smeriţi trebuie să ne privim şi să mărturisim: şi printre noi sunt din aceia care de ani de zile suspină ca încătuşaţi în lanţurile necurăţiei, unii sunt întinaţi! »Căci suntem în timpul când judecata începe de la casa lui Dumnezeu!« (1 Petru 4,17)

De aceea este aşa de puţină biruinţă, de aceea încetează aşa de repede mişcările de trezire, pentru că în poporul lui Dumnezeu se găsesc aşa de multe „lucruri date spre nimicire”, chiar şi necurăţie morală. »*În mijlocul tău este un lucru blestemat, Israele; nu vei putea să rezisti vrăjmaşilor tăi, până nu vei scoate lucrul blestemat din mijlocul vostru.*« (Iosua 7,13) Cât de multe suspine, plângeri în poporul lui Dumnezeu, că ei sunt legaţi şi nu sunt liberi! O, dacă credincioşii ar primi de pe aceste pagini încredere a credinţei, ca să păşească pe deplin în lumina lui Dumnezeu, cu hotărârea sfântă a voinţei, ca să fie pe deplin eliberaţi de orice fel de slujire a păcatului şi de legăturile păcatului! Este dorinţa noastră să vestim poporului nostru mesajul minunat al harului? Atunci Cuvântul lui Dumnezeu spune: »**Curăţiţi-vă, cei ce purtaţi vasele Domnului!**«

Numai singur El, Isus, poate elibera
De legătura păcatului, de legătura păcatului:
El vrea să-ţi vindece viaţa şi s-o înnoiască.
O, cheamă-L; o, cheamă-L!

El este gata să-ţi se descopere,
Îl doreşti tu, Îl doreşti tu?
Vei avea parte de gloria harului;
O, laudă-L tu; o, laudă-L tu!